

KATERN BIJ HET TIC

KONTAKTBLAD

'ALMA VAN CINEMA HET VUILBAKSKE'

Gentse filmzalen in het Interbellum - Een tentoonstelling in het MIAT

"...Cinema Ideal in de Wondelgemstraat werd opengehouden door een zekere De Meyere, die vroeger op dezelfde plaats een snoepfabriek had uitgebaat. Terzelfdertijd had hij een snoepwinkel tegenover de kerk.

De andere cinema bevond zich vlak naast het café Entracte van nonkel en tante. Hoe de echte naam van de cinema luidde kan ik me niet meer herinneren, wél dat men hem in de volksmond 'Het Vuilbakske' noemde (N.v.d.R. : vermoedelijk Cinema Rabot). De zaal was niet zo verzorgd als de Ideal, die werkte immers met personeel. Er zat een vrouw aan de kassa, en er waren twee hostessen om de mensen naar hun plaats te leiden, één beneden en één op het balkon. Verder was er aanvankelijk ook nog een man die piano speelde. En natuurlijk de operateur, gans boven bij zijn projectie-apparaat. Niet zo in 'Het Vuilbakske'.

De zaal werd opengehouden door een jong koppel van midden de twintig dat, als ik me niet bedrieg, niet eens gehuwd was. De vrouw, Alma noemde ze, deed de kassa en deelde

tijdens de pauze de bonnetjes uit waarmee men nadienterug binnen mocht. De man werkte in de projectiekamer. Als enig personeelslid was er de pianist vooraan aan het filmdoek.

Tijdens de pauze, *entracte* noemde men dat, gingen de mensen vlug een pintje pakken in de nabijgelegen cafés of kochten een zak frites in het frituurkraam daar niet ver vandaan. Maar er stonden ook mensen aan de uitgang die *krakemandels*, gekookte lever of harde eieren verkochten.

Het gebeurde bijna nooit dat de pauzes van beide cinema's op hetzelfde ogenblik vielen. Over het algemeen bevatte het gansse programma van beide zalen twee films. De ene een drama en de andere een western of een komische film. In 'Het Vuilbakske' gaf men oudere films, maar de toegangsprijs lag dan ook beduidend lager dan in de Ideal.

Omdat mijn neef naast de cinema woonde, en daardoor Alma goed kende, mocht hij soms gratis naar binnen en ik, die veel met hem omging, uiteraard ook. Het was werkelijk een

verouderde zaal, weinig of niet onderhouden. Als het regende, regende het op sommige plaatsen ook binnen maar de toeschouwers namen dat maar voor lief. Door naar een andere plaats te verhuizen, was het euvel verholpen.

Dank zij Alma zagen Herman en ik heel wat films waarvoor we niet hoefden te betalen. Soms bezochten we haar man in de projectiekamer. Als hij er was, wel te verstaan. Want het gebeurde meer dan eens dat hij, terwijl de prent afrolde, ergens in de zaal iets aan het repareren was. Als dan de film las brak duurde het een poosje vooraleer de fout was hersteld. Dan begon het publiek te fluiten en te roepen.

Zoals alle filmzalen deed ook 'Het Vuilbakske' in de tijd van de stille film goede zaken.

De uitbaters waren brave mensen, al gingen ze nogal veel over de tong omdat ze niet gehuwd waren. Vooral de vrouw zag ons goed zitten. Het was een mooie vrouw, in de volle bloei van haar leven. Maar ook haar man mocht er zijn. En, eerlijk gezegd, was ik toen wel een beetje verliefd op Alma.

Wat Alma betreft, herinner ik me dat ze ons eens op zaterdagmiddag uitgenodigde om samen naar een luthof te wandelen, achter het Sint-Pietersstation. Die was precies op

dezelfde plek gelegen waar ik tijdens de oorlogsjaren mijn vader had uitgehuurd toen hij als opgeëiste naar Duitsland is vertrokken.

Alma heeft ons daar op limonade getrakteerd, we zaten er op de schommels. We amuseerden ons kostelijk, en Alma was daar blij om. Ik herinner me die uitstap nog alsof het gisteren was.

Cinema 'Het Vuilbakske' heeft het nog lange tijd volgehouden. De opkomst van de klankfilm was echter een grote tegenvaller, vooral omdat het koppel zich klaarblijkelijk het nieuwe materiaal niet kon veroorloven die voor het afdraaien van dergelijke film nu eenmaal vereist is. Ze hebben het echter nog een hele tijd kunnen bolwerken omdat er nog genoeg 'stomme' films op de markt bleven en de echte doorbraak van de sprekende film heel langzaam is gebeurd.

De concurrentie werd echter groot, vooral dan omdat de Ideal wél dadelijk overging op het nieuwe soort film.

Hoelang Alma en haar man het nog in die lekken- en ongezellige zaal hebben uitgehouden kan ik me niet meer herinneren. Daar heeft de sluier van de tijd zijn vleugels over gespreid..."

(Uit: onuitgegeven *Memoires van Frans Balthasar, letterzetter*)

TIC